

Η αναστροφή με τον Χριστό

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=83885>]

Όταν κάποτε χαριεντιζόταν ο Μέγας Αντώνιος με τους μαθητές του, παρερμηνεύθηκε από ένα περαστικό κυνηγό. Θέλοντας να θεραπεύσει τον λογισμό του ο Άγιος έκαμε εκείνο το παιχνίδι με το τόξο, όπως θα θυμάστε. Έβαλε τον κυνηγό να βάλει στο τόξο το βέλος και να το τεντώσει και εκείνος το έκανε. Του λέει, «τράβηξε παραπάνω, τέκνον μου». «Μα αββά», απαντά, «εάν τραβήξω ακόμα παραπάνω θα το τσακίσω». Του λέει ο Άγιος. «Και σε μας το ίδιο συμβαίνει παιδί μου. Αν και είμαστε πνευματικοί άνθρωποι, εν τούτοις, δεν παύουμε από του να είμαστε άνθρωποι. Επομένως και μεις πολλές φορές έχουμε διάφορους σταθμούς στη ζωή μας και κάνουμε μια διάχυση, ούτως ώστε να ξεκουράζουμε τη φύση για να αντέξει».

Κοιτάξετε πόσο χρειάζεται προσοχή στην αναστρο-φή μας, ιδιαίτερα σήμερα που ο κόσμος είναι πάρα πολύ ασθενής. Ενδέχεται μια δική μας συγκατάβαση, μέσα στα πλαίσια της οικονομίας, να βλάψει. Πέραν όμως τούτου, είναι ανάγκη περισσότερο να είμαστε προσεκτι-κοί για το δεύτερο λόγο, επειδή μεταπτωτικά κατά φύσιν βρισκόμαστε σε μια κατάσταση ροής. Συμβαίνει δηλαδή το ίδιο, όπως και με τα αντικείμενα σ' αυτόν τον κόσμο που βρίσκονται υπό την επίδραση του νόμου της βαρύτητας και, αν θελήσει κανείς να τα κράτησει μετέωρα πρέπει να καταβάλει μια κουραστική προ-σπάθεια. Έτσι και σε μας, επειδή η διάνοια μας «στρέφεται στα πονηρά από τη νεότητά μας», ευρίσκεται υπό τον πνευματικό νόμο της βαρύτητας και, επομένως, χρειάζεται να υπάρχει από μέρους μας συνεχής αναθέρμανση. Εάν, οποιαδήποτε ώρα ραθυμήσουμε, φυσιολογικά τότε γίνεται καθίζηση. «Η διάνοιά μας που στρέφεται στα πονηρά από τη νεότητά μας», όπως μας αποκάλυψε η Γραφή, είναι ένας συνεχής επίβουλος. Εάν δεν υπάρχει συνεχής από μέρους μας ανακαίνιση του ζήλου, κατ' ανάγκην παρασυρόμαστε από το νόμο της ηθικά πνευματικής φθοράς. Γι' αυτό λέει ο Κύριος μας: «Να είστε συνεχώς έτοιμοι με δεμένο το ζωνάρι στη μέση σας και αναμμένα τα λυχνάρια» (Λουκ. 12, 35) και αλλού στην Αποκάλυψη λέει, «σε θέλω ζεστό και όχι χλιαρό, διότι τον χλιαρό θα τον ξεράσω από το στόμα μου». Οι «καιόμενοι λύχνοι», δηλ. τα αναμμένα λυχνάρια, δηλώνουν το ζήλο και «αι περιεζωσμένοι οσφύες», δηλ. τα δεμένα ζωνάρια στη μέση, την ακρίβεια της πρακτικής την οποία μας παρέδωσαν οι Πατέρες μας. Με τον τρόπο αυτό κρατούμε σε επαγρύπνηση τη διάνοια. Γιατί αν δεν αναζωπυρώνουμε συνεχώς αυτά, φυσιολογικά γίνεται φθορά. Αυτός είναι και ο λόγος που οι Πατέρες, κάθε ένας με το δικό του τρόπο, συνεχώς ανακάλυπταν τρόπους ώστε να μην τους φύγει αυτή η μνήμη. Άλλος φώναζε, άλλος μιλούσε,

άλλος έγραφε, άλλος έδενε πάνω του αντικείμενα και κάθε ένας με κάποιον τρόπο παράδοξο που επινοούσε, κρατούσε σε συνεχή εγρήγορση την μνήμη, ώστε η διάνοιά του να είναι σε συνεχή νήψη.

Από τη φύση του ο άνθρωπος ρέπει προς την ραθυμία. Και σ' αυτά ακόμα τα υλικά πράγματα, εάν δεν γίνεται προσθήκη, οπωσδήποτε θα γίνει φθορά. Ανάψαμε φωτιά για να κάνουμε κάτι· εάν συνεχώς δεν προσθέτουμε ξύλα, η φωτιά θα σβήσει. Το ίδιο και στον πνευματικό τομέα. Γιατί δεν είναι μόνο η φυσική φθορά η οποία ακολούθησε τη πτώση· είναι και οι άλλοι παρά-γοντες οι οποίοι αντιστέκονται. Βλέπετε πρώτα – πρώτα είναι ο ίδιος ο διάβολος, η πηγή του κακού, ο οποίος κατόρθωσε να μας αποσπάσει μέσα από τη ζωή, να μας αποκόψει από τον Θεό και την μακαριότητα και να μας παραδώσει στο θάνατο. Εάν τότε κατόρθωσε με τη δολιότητά του και την πονηριά του να μας κάνει ζημιά στους χώρους που δεν είχε δικαίωμα, πόσο μάλλον τώρα, που είμαστε εξόριστοι μέσα στη δική του αυλή. Αυτός είναι ο θεός αυτού του αιώνα. Μετά είναι όλες οι φάσεις του παλαιού ανθρώπου τον οποίο φορούμε και αποτελεί τους δερμάτινους χιτώνες, που και αυτοί πραγματικά είναι τα μόρια του νόμου της βαρύτητας που τραβούν προς τα κάτω. Εάν δεν υπάρχει από μέρους μας συνεχής ανανέωση, μην πιστεύετε ότι θα φθάσουμε σε αγαθό τέλος.

Πού ακόμα να πούμε για τις αλλοιώσεις, τον κάκιστο αυτό γείτονα, που δεν ξεκολλάει από κοντά μας, όπως η σκιά από το σώμα; Έχετε όλοι σας πάρα πολύ σκληρή πείρα απ' αυτό τον πόλεμο. Αυτή την ώρα έχουμε λίγο ζήλο μέσα μας, λίγη φωτιά, λίγη προθυμία· ύστερα από λίγο ξηρασία, σκοτισμό, αδιαθεσία, βάρος, ακηδία και όλα αυτά να συμβαίνουν σε τόσο λίγο διάστημα, χωρίς να μεσολαβήσει καμιά αλλαγή στην πρόθεση. Διότι, αν κάποιος φυσικά έφυγε από το πρόγραμμα και δεν φύλαξε τα νόμιμα, φυσιολογικά θα πάθει την αλλοίωση. Αλλά η αλλοίωση δυστυχώς συμβαίνει, και αυτό είναι το παράδοξο· εκεί που ο μοναχός δεν έχει φύγει καθόλου, ούτε από το πρόγραμμά του, ούτε από την απόφασή του, ούτε έκανε καμιά παράβαση, απλούστατα, η καλή εκείνη διάθεση την οποία είχε πριν λίγη ώρα, τώρα χάθηκε.

Ο διάβολος ο οποίος είναι πονηρός και «τηρεί την πτέρναν», κατά την Γραφή, караδοкей, όπως γίνεται στον αισθητό πόλεμο, να δει τότε η αντίπαλη πλευρά είναι απασχολημένη και δεν στέκεται στην έπαλξη· караδοкей λέω, να επιτεθεί αυτή την ώρα για να σπάσει τον κλοιό. Αυτή την ώρα που η θεία Χάρις συστέλλεται, μπορεί, να γίνει διαστολή της πλάνης. Αυτή τη στιγμή επιτίθενται οι δαίμονες· και μάλιστα, κατά τον πνευ-ματικό νόμο, χρειάζεται πολλή προσοχή στους πνευμα-τικούς ανθρώπους. Την ώρα που συστέλλεται η Χάρις, ξεφυτρώνουν διάφορες προφάσεις περί δήθεν ασθε-νείας. Τότε γίνεται εύκολη συγκατάθεση στην οικονο-μία. Και από εδώ ο διάβολος εισάγει την πλάνη. Έχοντας ο άνθρωπος

φυσιολογικά μέσα του το νόμο της αυτοσυντηρήσεως, υποχωρεί στο πρόγραμμα που έχει βάλει, διότι δήθεν κινδυνεύει η υγεία του· και έτσι παραχαράζει τον όρο της φιλοπονίας και βρίσκεται ευάλωτος στην επάρατη φιληδονία.

[Συνεχίζεται]